

# Синьо-сірий колір

Наталка Білоцерківець

Забагато мистецтва у цьому нікчемному світі.  
Забагато рим у тиші, що крає серце.  
Забагато червоного – пристрасть, вона не така.  
Принаймні, остання пристрасть.

Ні, це не кров, що римується завжди з любов'ю.  
І не вогонь, що руйнує мости за собою.  
Це верлібр, коли важко звести обважнілі повіки.  
Синьо-сірий костюм чоловіка,

який іде геть.

Ще хвилину тому він цілував жінку,  
від котрої лишився лише поворот голови  
на картині художника, що помер шістдесят років тому.  
Уявляй себе ними – разом або поодиноці,  
уявляй себе жінкою або чоловіком,  
поцілунком (так зветься фрагмент) або місячним  
світлом.

Її шия напружена, але ось упокориться.  
Його плечі похилені – це вже кінець.

...Синьо-сірий відтінок чорно-білих фотографій,  
сіро-сині екрани чорно-білих телевізорів,  
колір наркозу і операційних,  
неонових рамп, театрального залу.  
"Автора! Автора!" – кричать глядачі.  
"Автора! Автора!" – кричить помираючий.

Але автор у сіро-синьому костюмі іде геть.